

[Skatteministeren]

om bindende forhåndsbesked egner sig til tvungen forhåndsgodkendelse på nærmere angivne områder. Der er f.eks. et rent tidsmæssigt problem forbundet med det.

Beslutningsforslaget omhandler kun, som det hedder, projekter, hvor anparterne udbydes til salg gennem annoncering eller på anden måde tilbydes en bredere kreds af købere. Hvordan skal den afgræsning egentlig i praksis foretages? Jeg ved det ikke. Hvad er »en bredere kreds af købere«, og hvordan finder vi i givet fald frem til disse projekter, hvis de ikke annonceres, og hvad gør vi ved de projekter, der undlader at indhente forhåndsgodkendelse? Jeg synes, der er mange svære og ubesvarede spørgsmål i dette forslag.

For så vidt angår det andet punkt, som handler om såkaldt maksimering af afskrivningsgrundlaget, mener jeg, at problemet med det, nogle vil kalde opskruede anskaffelsespriser, må anses for at være løst i og med, at vi allerede i 1983 afskar afskrivningsmulighederne i det, man med et skatteteknisk udtryk kalder sale-and-lease-back-arrangementer.

Så det, vi taler om her, det, der står tilbage, er køb fra tredjemand, og det vil sige, at det drejer sig om penge, der rent faktisk skal betales. Der er jo fuld aftalefrihed her i landet, og dermed er der heller ikke noget forbud imod at købe for dyrt. Vi kan vel næppe i lovgivningen lave særlige regler om begrænset afskrivningsadgang, fordi vi synes, at en anskaffelsespris, der er opnået enighed om mellem to uafhængige parter, er for høj.

Jeg vil godt slutte med at gøre opmærksom på, at det her i landet ikke er forbudt at tænke sig om; skattemyndighederne kan ikke og skal heller ikke i alle detaljer forhåndsgodkende og forhåndssikre investorers dispositioner. Vi har et ligningssystem, vi har et kontrolsystem, som skal sikre, at det, der gøres, er lovligt. Det system skal vi holde fast ved, vi skal forbedre det, vi skal udvikle det. Hvis nogle er i tvivl om et projekt, så er de altid velkomne til at benytte tilbudet om bindende forhåndsbesked.

Med disse bemærkninger må jeg afvise Socialdemokratiets beslutningsforslag.

**Pia Gjellerup (S):**

Efter den særlige appetitvækker før og skatteministerens nærmere præsentation står det i hvert fald til troende, hvad jeg sagde før, at det

ikke skulle være nødvendigt at forklare baggrunden for forslaget.

Vi ser jo hvert år en vældig fantasi udfoldet for at få danskere til at investere i indimellem lidt luftige foretagender for derigennem at opnå skattefradrag. Ordene »lidt luftige« har jeg valgt med omhu, for dette beslutningsforslag skal netop sørge for, at luftige projektkonstruktioner og oppustede projektsummer ikke fremover vil kunne udbydes for en hungrende eller undrende offentlighed med det resultat, at øvrige skatteydere kommer til at betale gildet.

Særlig aviserne i december måned svulmede af store dobbeltsideannoncer for mulighederne for at slippe lidt billigere i skat i 1987. Sammenlignet med en sådan kampagne for at slippe lidt billigere i skat blegner folketingsvalgkampene, men de handler jo også bare om, hvordan landet skal styres.

Sideløbende med annoncekampagnen har alle kunnet følge med i afdækningen af grundlaget for forskellige projekter, som pressen med rette har interesseret sig for. På trods af enkelte udbyderes ansvarlige personers udtalelser om, at de skam aldrig har oppustet værdierne i deres anpartsprojekter, efterlader andres det indtryk, at trafikken er vidt udbredt. Denne kollektive mistanke om eksempelvis salg af ikke-eksisterende produktionsudstyr, salg af gammelt edb-udstyr som nyt og mere af samme skuffe kan de mere redelige udbydere ikke være tjent med.

Det er ikke, sådan som skatteministeren forsøgte at antyde det, udelukkende et spørgsmål om en aftale mellem udbyderen og den pågældende interesserede skattetyngede anpartshaver. Det er også et spørgsmål om skattevæsenets og skattemyndighedernes muligheder for at behandle sagerne efterfølgende på en ordentlig måde i forhold til alle skatteydere og navnlig derigennem en mulighed for at sørge for, at andre skatteydere ikke kommer til at bidrage mere, end rimeligt er.

I denne sammenhæng skal den anden del af beslutningsforslaget ses. Der ønskes nemlig en undersøgelse af det egentlige indhold af de tillægssummer, som med skattemæssig virkning kan tillægges det afskrivningsberettigede aktiv, der udbydes til salg på anpartsbasis. Dette skyldes ønsket om ikke at få kanaliseret skattefantasi over i denne del af projekterne.